

הע"ז (תל אביב) 25094-09-21 - מדינת ישראל נ' שווארמה הרצל 2 בע"מ ח.פ. 515012912

הע"ז (תל-אביב-יפו) 25094-09-21 - מדינת ישראל נ' שווארמה הרצל 2 בע"מ ואח' מחוזי עבודה תל-אביב-יפו
הע"ז (תל-אביב-יפו) 25094-09-21
מדינת ישראל

נגד

1. שווארמה הרצל 2 בע"מ

2. כפיר כהן

3. נועם ניר בן דוד

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו - יפו

[25.07.2024]

כבוד השופט אלעד שבין

ע"י ב"כ עוה"ד בוריס סברדליק

ע"י ב"כ עו"ד שרון מגן

גזר דין

כללי:

1. בתאריך 14.9.21 הגישה המאשימה כנגד הנאשמים כתב אישום הכולל 34 עבירות: 33 עבירות של אי ביצוע

הפקדות לפיקדון עובדים זרים ועבירה אחת של העסקה ללא ביטוח רפואי.

2. בתאריך 18.5.23 התקיים דיון במסגרתו הנאשמים הודו בעובדות המפורטות בכתב האישום ועל יסוד הודאתם

הורשעו בעבירות המיוחסות להן בכתב האישום כדלקמן:

הנאשמת 1 - אי הפקדת פיקדון לעובד זר שהוא מסתנן לפי סעי' 1 יא' 1 + 2 (ב) (8) לחוק עובדים זרים

התשנ"א-1991 (להלן - חוק עובדים זרים) והעסקה ללא ביטוח רפואי לפי סעי' 2 (ב) (3) לחוק עובדים זרים.

הנאשמים 2 ו- 3 - אחריות נושאי משרה לפי סעי' 5 + 1 יא' 1 + 2 (ב) (8), 2 (ב) (3) לחוק עובדים זרים.

3. בתאריך 19.2.24 טענו הצדדים לעונש ולאחר מכן הגישו הנאשמים דו"ח ריכוז הפקדות לפיקדון עובדים זרים

בדבר ביצוע הפקדות עבור העובד נשוא כתב האישום.

עיקר טענות הצדדים לעניין העונש:

4. לטענת המאשימה: א. מדובר בנסיבות חמורות בעטיין הוגש כתב אישום יזום. הנאשמת לא ביצעה הפקדות במשך 33 חודשים בערך כספי של כ-70,000 ₪. עבירה של אי הפקדת פיקדון הינה עבירה עצמאית ביחס לכל עובד ולכל חודש בו לא הופקד הפיקדון.
- ב. האירועים של היעדר ביטוח רפואי ואי ביצוע הפקדות הינם אירועים נפרדים.
- ג. עבירות אלו מהוות פגיעה במדיניות ההגירה של מדינת ישראל, מדיניות התעסוקה ותנאי המסחר השוויוניים. מדובר בתקופת העסקה ממושכת המהווה נסיבה לחומרה.
- ד. הנאשמים הודו בעבירות, קיבלו אחריות ונראה כי הפנימו במידה רבה את עצם המעשה העברייני.
- ה. מדובר בעבירות כלכליות.
- ו. לעניין מצבם הכלכלי של הנאשמים לא התקבל כל מידע ולכן קשה להתייחס לכך.
- ז. הנאשמים 2-3 לא מנעו את ביצוע העבירות ע"י הנאשמת 1 תוך הפרה ברורה של תפקידם כנושאי משרה בתאגיד.
- ח. הביקורת היזומה היא זו שגרמה לנאשמים לבצע את ההפקדות לפיקדון רטרואקטיבית.
- ט. המאשימה מבקשת לקבוע מתחם ענישה לנאשמת בעניין העבירה של אי הפקדת הפיקדון בין 20,000 ₪ ל-160,000 ₪ ולהשית עליה קנס בסך 150,000 ₪ ולגבי הנאשמים 2-3 מבוקש לקבוע מתחם ענישה שבין 10,000 ₪ ל-20,000 ₪ ולהשית על כל נאשם קנס בשיעור של 16,000 ₪.
- י. לעניין אי עריכת ביטוח רפואי מבקשת המאשימה לקבוע מתחם ענישה לנאשמת בין 6,000 ₪ ל-10,000 ₪ ולהשית עליה קנס בשיעור של 8,000 ₪ ואילו לגבי הנאשמים 2-3 לקבוע מתחם ענישה בין 2,500 ₪ ל-5,000 ₪ ולהשית על כל נאשם קנס בשיעור של 4,000 ₪.
- יא. ביה"ד מתבקש להורות לנאשמים לחתום על התחייבות כספית להימנע במשך 3 שנים מביצוע עבירה על אותם סעיפים בהם הנאשמים הורשעו בשיעור הקנס המקסימלי בסך 233,600 ₪.
5. לטענת הנאשמים: א. כתב האישום מתייחס לשתי עבירות בקשר עם עובד אחד בלבד, כאשר עבירה אחת של אי עריכת ביטוח רפואי ארעה לפני למעלה מ-5 שנים והעבירה של אי הפקדת כספים לפיקדון עובדים זרים החלה בשנת 2018.
- ב. הנאשמת הינה מעסיקה הגונה המשלמת לעובדיה תנאים מיטיבים והתובע קיבל שכר העולה על שכר המינימום ולא היה כל רצון לחסוך כספים על חשבון.
- ג. העובד טען עם תחילת העסקתו כי הוא מבוטח בביטוח רפואי במקום עבודה אחר והנאשמים הוטעו לחשוב שזה אכן כך. מיד עם גילוי הטעות היא תוקנה, תיקון שבוצע שנים רבות לפני החקירה.
- ד. לגבי אי ביצוע ההפקדות הרי שמדובר היה בטעות נקודתית שנעשתה בתום לב. המחדל תוקן והתשלומים בוצעו הרבה לפני שהעובד סיים את עבודתו. זכויותיו של העובד לא נפגעו.
- ה. הנאשמים שיתפו פעולה במסגרת החקירה, הודו באישומים וחסכו זמן שיפוטי יקר.

ו. עצם ההרשעה בפלילים מסב לנאשמים נזק. הטלת קנס אישי על כל אחד מהנאשמים בנוסף על ההרשעה מהווה ענישה חמורה שאינה מידתית בנסיבות כתב האישום. הנאשמים נעדרים עבר פלילי ומדובר באנשים נורמטיביים ושומרי חוק.

ז. ביה"ד מתבקש להתחשב במצב הכלכלי של הנאשמים וזאת על רקע רצף משברים במשק עקב מגפת הקורונה והמלחמה. כל הכבדה נוספת על הנאשמים עלולה לגרום להתמוטטות העסק.

ח. כל 33 עבירות אי הפקדת הפיקדון מהוות אירוע אחד.

ט. המאשימה נקטה בצעד חריג עת הגישה כתב אישום כנגד שני בעל המניות.

י. הרשעת הנאשמים 2-3 פגעה בשמם הטוב, במוניטין שלהם ובדירוג האשראי ואף מעכבת קבלת רישיון נשק של הנאשם 3.

המסגרת הנורמטיבית:

6. בע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ, 8.11.14 (להלן - פס"ד חדוות הורים), נפסק, כי שלבי גזירת העונש יתבצעו בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), אשר קבע מספר שלבים שעל בתי המשפט ליישם טרם קביעתו של עונש במשפט פלילי, כדלקמן:

"בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40 י"ג(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40 י"ג(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן)..."

(ע"פ 8641/12 סעד נ. מדינת ישראל, מיום 5.8.13; להלן - ענין סעד; ההדגשות במקור; כן ראו את ע"פ 1323/13 רך חסן נ. מדינת ישראל, מיום 5.6.13; ע"פ 2918/13 דבס נ. מדינת ישראל, מיום 18.7.13).

7. לעניין השאלה מהו "אירוע אחד" צוין בפס"ד חדוות הורים וצוטט בע"פ (ארצי) 12113-04-14 אחים ראני בע"מ - מדינת ישראל (12.3.19), כי:

- "בספרות הועלתה האפשרות להקיש לצורך כך מהפסיקה שעסקה בשאלה מהו "אותו מעשה" לענין סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי (הקובע שאין להעניש יותר מפעם אחת "בשל אותו מעשה"), בה נקבע כי "השאלה מהו מעשה אחד נבחנת בכל מקרה ומקרה לפני נסיבותיו ואמת המידה לענין זה איננה רק פיזית אלא גם נורמטיבית-ערכית. שניים מהם מבחני העזר אשר פותחו בפסיקה לצורך הכרעה בסוגיה זו: המבחן הצורני-עובדתי הבוחן האם הפעולות, אף שהן עוקבות ובוצעו ברצף, נפרדות וניתנות לפיצול; והמבחן המהותי-מוסרי, בגדרו יש לבחון, בין היתר, את חשיבותו של הערך הנפגע, את ריבוי הנפגעים ואת השיקול המוסרי אליו מצטרף גם שיקול ההרתעה" (ע"פ 8748/08 ברכה נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 10.10.11, בו נקבע כי נהיגה בשכרות שהובילה למותם של ששה אנשים לא תיחשב כ"מעשה אחד" לצורך גזירת העונש).
- לפי גישה זו, השאלה מהו אותו "מעשה" אמנם אינה זהה לשאלה מהו אותו "אירוע", אך גם לצורך השאלה מהו "אירוע" ניתן להיעזר במבחן הצורני-עובדתי וכן במבחן האינטרס המוגן, כך ש"מסכת של מעשים ועבירות תוגדר "אירוע אחד" בכל אותם מצבים שבהם ההסתכלות באירוע העברייני תביא את המתבונן למסקנה שפיצולם יהיה מלאכותי, וכי לאמיתו של דבר מדובר במכלול אחד", ועם זאת "ריבוי נפגעים עשוי להשפיע על הסיווג הראוי. כך, יהיה אפשר לקבץ רצף של עבירות נפרדות לכדי אירוע אחד כאשר מדובר בפגיעה קלה באינטרס המוגן או כשמדובר בקרבן אחד, ואילו כאשר האינטרס החברתי המוגן הוא אינטרס רב עוצמה, וקיימים מספר קורבנות, תופרד כל עבירה ותיחשב לאירוע בפני עצמו" (יניב ואקי ויורם רבין, הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא, הפרקליט נ"ב 413 (2012); להלן: ואקי ורבין; בעמ' 443).
16. בפסיקת בית המשפט העליון שניתנה בימים אלו (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 29.10.14) הסכימו שלושת השופטים כי יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה", וכי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. לפי דעת הרוב (מפי השופטת דפנה ברק-ארז), כאירוע אחד תיחשבה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק", דוגמת סמיכות זמנים או היותן חלק מאותה תוכנית עבריינית (כדוגמאות ראו, למשל, את ע"פ 1127/13 גברזג'י נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 15.1.14 - בו קשירת קשר לביצוע פשע, החזקת סכין ושוד בנסיבות מחמירות הוכרו כ"אירוע" אחד; או ע"פ 7222/13 אלוג' נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 29.9.14 - בו נהיגה ללא רישיון, נהיגה בפסילה ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים שנעשו באותו זמן הוכרו כ"אירוע" אחד). השופט עוזי פוגלמן הצטרף, ככלל, לגישה זו, והדגיש כי הבחינה בשאלה זו הינה תכליתית-פונקציונלית ומהווה כלי עזר בלבד. השופט יורם דנציגר סבר שאין צורך במבחן חדש, וניתן להיעזר במבחן הצורני-עובדתי שפורט לעיל".
8. לענין קביעת מתחם הענישה הראוי צוין בפס"ד חדוות הורים, כי:

"סעיף 40ג' (א) לחוק העונשין קובע כי את מתחם הענישה יש לקבוע בהתאם לעקרון המנחה שנקבע בתיקון 113 שהינו עקרון ההלימה, ולצורך בכך להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט". המחוקק הגדיר לפיכך שלושה רכיבים רלוונטיים - "רכיב ראשון - קביעת החומרה המושגית של מעשה העבירה באמצעות בחינת הערך החברתי המוגן; רכיב שני - קביעת החומרה הקונקרטית של העבירה באמצעות בחינת הנסיבות הקשורות לביצועה; רכיב שלישי - שמירה על מידת מה של רצף עונשי על ידי התחשבות במצב שקדם לחקיקת תיקון מס' 113 באמצעות בחירת מדיניות הענישה הנהוגה" (ואקי ורביין, בעמ' 430). בקביעת מתחם הענישה יש להתחשב לפיכך לא רק "בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה (להבדיל מנסיבותיו האישיות של הנאשם שתילקחנה בחשבון רק בשלב הבא - ס.ד.מ) ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה" (עניין סעד; כן ראו את ע"פ 7655/12 פייסל נ. מדינת ישראל, מיום 4.4.13; ע"פ 512/13 פלוני נ. מדינת ישראל, מיום 4.12.13; להלן - עניין פלוני 2013).

19. הנסיבות שיש לקחת בחשבון פורטו על ידי המחוקק בסעיף 40 ט' לחוק העונשין (מבלי שהן מהוות רשימה סגורה), וכוללת בין היתר את הנזק שנגרם מביצוע העבירה, הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, וגם "חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה" (סעיף 40 ט'א(2)). עוד הבהיר המחוקק כי כאשר מתחם הענישה מתייחס לקנס, כבעניינו, יש לקחת בחשבון גם את "מצבו הכלכלי של הנאשם" (סעיף 40 ח' לחוק העונשין), וזאת כבר בשלב של קביעת מתחם העונש ההולם.

בחוק אין התייחסות לאופן השלכתו על מתחם הענישה של עונש המקסימום הנקוב לצד כל עבירה, אך "העונש המרבי אמור לשקף את הנסיבות החמורות ביותר האפשריות לביצוע העבירה, מטבע הדברים נסיבות אלה אמורות להיות נדירות ביותר, ורובם המכריע של המעשים המהווים עבירות אינו עונה על נסיבות אלה" (ואקי ורביין, בעמ' 440).

9. לעניין שלב גזירת העונש נקבע בפס"ד חדוות הורים, כי: "בהתאם לתיקון 113, לאחר קביעת מתחם הענישה ההולם יש לגזור את עונשו של הנאשם הספציפי בתוככי אותו מתחם, על סמך נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40 י"א לחוק העונשין, וזאת אלא אם קיימת הצדקה לחרוג ממתחם זה "בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיף ד' ו - 40 ה'" (סעיף 40 ג'ב) לחוק העונשין).

הנסיבות שתילקחנה בחשבון בשלב זה (והן אינן רשימה סגורה) סווגו בספרות לארבע קבוצות (ואקי ורביין, בעמ' 452) - נסיבות של חסד ורחמים (דגמת פגיעת העונש בנאשם ובמשפחתו); נסיבות הקשורות בהתנהגות הנאשם לאחר ביצוע העבירה (דוגמת נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב); נסיבות הקשורות בהתנהגות הנאשם לפני ביצוע העבירה (דוגמת נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירה, התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומו לחברה, עברו הפלילי או העדרו); ובנוסף נסיבות שאינן קשורות לנאשם (התנהגות רשויות אכיפת החוק, וחלופי הזמן מעת ביצוע העבירה). עוד ניתן לקחת בחשבון בעת קביעת העונש את הצורך בהרתעת היחיד או בהרתעת הרבים במקרה הספציפי (סעיפים 40 ו'ז' לחוק העונשין; עניין גברזג'י), כאשר מודגש כי "כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו" (סעיף 40 י"א(6) סיפא).

מן הכלל אל הפרט:

האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים:

10. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי לקבוע, כי מדובר בשני אירועים נפרדים: אירוע אחד הינו אי ביצוע ההפקדות לפיקדון עובדים זרים כאשר אי ביצוע 33 ההפקדות מהוות אירוע אחד ואירוע שני הינו אי עריכת ביטוח רפואי לעובד.
- לעניין הקביעה כי אי ביצוע ההפקדות בכללותן מהוות אירוע אחד אציין, כי בהתאם לע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאלה, (3.9.15) נפסק, כי "...בעניין ג'אבר נקבע בדעת הרוב כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת יחשבו לאירוע אחד". לטעמי ניתן לקבוע כי קיים קשר ענייני והדוק לגבי אי ביצוע כל ההפקדות.
- ראו בנדון עפ (ארצי) 13931-05-22 מ.ד.א מטענים וסחר בע"מ - מדינת ישראל (20.9.22) שם במסגרת מקרה דומה למקרה זה פסק ביה"ד הארצי לעבודה, כי "לטעמנו כל 33 העבירות בהן הורשעו המערערים בקשר לאי הפקדת הפיקדון מהוות "אירוע" אחד שנעשה בקשר לעובד אחד ובהתבסס על מחדל אחד שנמשך לאורך תקופה". אי עריכת ביטוח רפואי לעובד מהווה אירוע נפרד אשר אינו קשור לעצם אי ביצוע ההפקדות לאותו עובד. מתחם הענישה ההולם וגזירת העונש:
11. מעיון בכתב האישום בו הודו הנאשמים עולה, כי האישום בדבר אי ביצוע הפקדות לפיקדון עובדים זרים (33 עבירות) מתייחס לעובד אחד וכך גם האישום בדבר היעדר ביטוח רפואי.
- א. בתיק ע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל (16.2.20), נפסק, כי "אין לקבוע את מתחם הענישה (או את העונש עצמו) באופן אוטומטי על פי הכפלה אריתמטית של הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המירבי הנקוב בחוק (או כל שיעור ממנו) במספר "יחידות העבירה" המרכיבות את האירוע ... באותו אופן אין לקבוע באופן אוטומטי את מתחם הענישה לפי הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המירבי הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה, שכן בכך תהא התעלמות מהעובדה כי האירוע כולל בחובו מספר עבירות (ע"פ (ארצי) 3612-09-14 מדינת ישראל נ' נורי אליזאדנה [פורסם בנבו] (25.10.16); ע"פ (ארצי) 12113-04-14 אחים ראני בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.3.19)). קביעת מתחם הענישה, כמו גם גזירת העונש הספציפי, אמורות לפיכך להתבצע תוך התחשבות בכך שמדובר ב"אירוע" אחד, אך גם בכך שמדובר (לעניינו) ב-38 עבירות כלפי ארבעה עובדים".
- ב. כן ראו פס"ד מ.ד.א מטענים וסחר בע"מ שם נפסק, כי "מקובלת עלינו עמדת המדינה כי האירוע האמור מורכב ממספר מעשים ומשכך אין להתעלם ממספר החודשים בהם לא הופקד הפיקדון בעת קביעת מתחם הענישה ובעת גזירת העונש. עם זאת, גם אין לבצע הכפלה אריתמטית טכנית לפי מספר העבירות אלא יש לקבוע מתחם ענישה כולל וכן עונש כולל עבור האירוע בכללותו תוך שמירה על עקרון ההלימה".

- ג. בנסיבות אלו ייקבע מתחם ענישה אחד עבור העבירות של אי ביצוע הפקדות לפיקדון עובדים זרים תוך התחשבות בכך שמדובר בריבוי עבירות ומתחם ענישה נוסף עבור העבירה של אי עריכת ביטוח רפואי.
- ד. לעניין מתחם הענישה קובע סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, כי "בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט".
- ה. הקנס הקבוע לעבירה של אי ביצוע הפקדה לפיקדון עובדים זרים במסגרת עסקם של הנאשמים הוא ₪ 116,800 וכך גם העסקה ללא ביטוח רפואי שדינה קנס בשיעור של ₪ 116,800.
- ו. המאשימה ביקשה לגזור על הנאשמת בגין העבירה של אי הפקדת פיקדון קנס בשיעור של ₪ 150,000 ועל כל אחד מהנאשמים קנס בשיעור של ₪ 16,000. לגבי העבירה של אי עריכת ביטוח רפואי ביקשה המאשימה לגזור על הנאשמת קנס בשיעור של ₪ 8,000 ועל הנאשמים 2-3 קנס בשיעור של ₪ 4,000 לכל אחד.
- ז. באי ביצוע ההפקדות לפיקדון עובדים זרים הפרו הנאשמים חוק שנועד לשמור על זכויות היסוד של העובדים הזרים המועסקים בישראל כמו גם על שמירת מדיניות ההגירה שנקבעה ע"י המחוקק. העסקת העובד הזר מבלי להפקיד עבורו כספים לפיקדון מהווה עבירה כלכלית החותרת תחת תכלית החוק ועל כן העונש בגינה אמור להיות מרתיע מבחינה כלכלית.
- ח. לעניין העבירה של אי עריכת ביטוח רפואי נפסק בעפ (ארצי) 21578-01-15 מדינת ישראל נ' יוסף אפנגר, 21.2.17, כי ביסוד הוספת החובה לעריכת ביטוח רפואי "עמדה העלייה במספרם של העובדים הזרים והמצב בו אוכלוסייה גדולה בעלת קשיים אובייקטיביים נוכח אי ידיעת השפה ואי הכרת המערכות בארץ, נותרת ללא גישה לשירותים רפואיים שהמדינה מספקת לאזרחיה".
- ט. כאמור בפסיקה, מאחורי החובה בדבר ביצוע הפקדות לפיקדון עובדים זרים ועריכת ביטוח רפואי קיימות תכליות רבות לרבות הגנה על זכויות העובדים, מניעת פגיעה בביטחון הסוציאלי שלהם ומתן שירות רפואי הולם ומתאים ולכן קיימת חשיבות רבה להבטיח שהם יועסקו כדן ויהיו מבוטחים כראוי מבחינה רפואית. מדובר באוכלוסייה מוחלשת שהחוק והתנאים הקבועים בו נועדו להגן עליה.
- י. לנוכח האמור בקביעת מתחם הענישה ההולם, יש לתת משקל לפגיעה בערך החברתי עקב ביצוע העבירות ולכך שפעמים רבות הסיבה לאי ביצוע ההפקדות ולאי הסדרת ביטוח רפואי נובעים ממניע כלכלי ומשכך ראוי להטיל ענישה כספית שתרתיע מביצוע העבירות כאמור.

- יא. לענין נסיבות ביצוע העבירות אציין, כי במקרה שלפנינו מדובר בהעסקה במסגרת משלח ידם של הנאשמים. יחד עם זאת מדובר במקרה המתייחס לעובד אחד בלבד, שתוקן בדיעבד ובפועל העובד לא נפגע. אף לא נטען כי לנאשמים או מי מהם היו עבירות קודמות נוספות או כי חזרו על ביצוע העבירות במקרים אחרים. לענין מתחם הענישה לגבי אי ביצוע הפקדות יצוין, כי יש לשקול מחד את חומרת העבירה והפגיעה בערך החברתי ומנגד תיקון המחדל רטרואקטיבית וביצוע ההפקדות.
- יב. במקרה דומה למקרה זה נקבע בפסק מ.ד.א. מטענים וסחר בע"מ, כי "בהתחשב בכך ובמכלול הנסיבות, שוכנענו כי יש לקבוע את מתחם הענישה בנסיבות המקרה, תוך לקיחה בחשבון של כלל השיקולים לרבות הערך החברתי המוגן ומספר העבירות (33 עבירות בגין 33 חודשי עבודה של עובד אחד), בין סך של 10,000 ₪ (כפל הקנס המנהלי בגין עבירה יחידה) לבין 58,400 ₪ (50% מהקנס המירבי בגין עבירה יחידה) ביחס למערערת ומחצית מכך ביחס למערער 2". לנוכח עובדות מקרה זה מצאתי להחיל את מתחם הענישה שנקבע ע"י ביה"ד הארצי על מקרה זה.
- יג. לענין מתחם הענישה ביחס לעבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי אציין, כי אי ביטוח העובד כאמור סיכן אותו ואולם מדובר בתקופה קצרה שלאחריה בוטח העובד בביטוח רפואי. בנסיבות אלו מצאתי להעמיד את מתחם הענישה המתייחס לנאשמת בין סך של 5,000 ₪ לסך של 10,000 ₪ ומתחם הענישה המתייחס לנאשמים 2-3 על מחצית מכך, קרי: בין 2,500 ₪ ל-5,000 ₪.
12. לענין גזירת העונש אציין, כי יש לזקוף לזכות הנאשמים את ההודאה בעבירות תוך נטילת האחריות וחיסכון בזמן השיפוטי. כמו כן יש להתחשב בחלופי הזמן ממועד ביצוע העבירות, בטענה בדבר מצבה הכלכלי של הנאשמת עקב מגפת הקורונה והמלחמה, הגשת כתב אישום כנגד שני בעלי המניות וטענת הנאשמים 2-3 לפיה הוטעו לחשוב שהעובד מבוטח בביטוח רפואי במקום עבודה אחר. כמו כן יש להתחשב בכך שמדובר בעסק קטן המצוי בבעלות הנאשמים 2-3 ולפיכך ענישת הנאשמים 2-3 באופן אישי מצטרפת לענישת הנאשמת שבבעלותם.
13. בנסיבות אלו מצאתי להטיל על הנאשמת בגין העבירה של אי הפקדת פיקדון עובדים זרים קנס בסך 21,000 ₪ ועל כל אחד מהנאשמים 2-3 קנס בשיעור של 5,000 ₪ (ראו בנדון פס"ד מ.ד.א. מטענים וסחר בע"מ).
- בגין העבירה של העסקה ללא עריכת ביטוח רפואי מצאתי להטיל על הנאשמת קנס בשיעור של 5,000 ₪ ועל כל אחד מהנאשמים 2-3 קנס בשיעור של 2,500 ₪ ש"ח.
- סוף דבר:
14. הנאשמת תשלם את הקנסות שנקבעו לעיל ב-26 תשלומים חודשיים, שווים ועוקבים החל מיום 1.9.24 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן.
- הנאשמים 2-3 ישלמו את הקנסות שנקבעו לעיל ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ועוקבים החל מיום 1.9.24 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן.
15. בנוסף הנאשמת תחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירות בהתאם לסעיפים 1'א + 2(ב) + 8(ב) ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים לתקופה של שלוש שנים שאם לא כן יוטל עליה קנס בשיעור של 116,800 ₪ לכל עבירה ובסה"כ 233,600 ₪.
- הנאשמים 2-3 יחתמו על התחייבות להימנע מביצוע עבירות בהתאם לסעיפים 5 + 1'א + 2(ב) + 8(ב) ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים לתקופה של שלוש שנים שאם לא כן יוטל עליהם קנס בשיעור של 116,800 ₪ לכל עבירה ובסה"כ 233,600 ₪.
- ההתחייבויות תחתמנה ותוגשנה בתוך 30 ימים.
16. הקנסות מועברים למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית הדין. ניתן יהיה לשלם את הקנסות כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:
- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *****
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).
- ניתן היום, י"ט תמוז תשפ"ד, 25 יולי 2024, בהעדר הצדדים.